

LBRIS

We know
books

IOAN BARB

**Emigrînd din
altă singurătate**

– poeme –

Editura
NEUMA
2023

Cuprins

Singurătatea celuiilalt	5
CÎND ERAM MORTI	11
INELE DE FUM	12
FIECARE DESPĂRTIRE	
RUPE CEVA DIN NOI	13
EMIGRÂND DIN ALTĂ SINGURĂTATE	16
ANESTEZIA	17
NAUFRAGIAȚI ÎN DESTIN	18
MÂINE ORHIDEEA VA ÎNFLORI DIN NOU	22
NAUFRAGIU	23
NAFTALINĂ	24
NICOTINĂ	25
SUB SMOCHIN	25
LIED (de an nou)	27
ORHIDEEA USCATĂ	28
DISIMULĂRI INUTILE	29
CEC AVALIZAT DE UITARE	31
AM ÎNVĂȚAT SĂ TRĂIESC FĂRĂ TINE	33
VIS CĂZUT ÎN DIZGRAȚIE	35
IUBIREA, CA O PASĂRE ÎMPĂIATĂ	37
ÎNTRE DOUĂ ABISURI	39
POEM DE DIMINEAȚĂ	40
RESEMNAREA	41
POATE NICIODATĂ	42
ERAI CANDELA	43
ÎNTOTDEAUNA E CEVA	44
AGRAFE	46
POVESTE	48
RUGINIT DE SPERANȚĂ	49
MĂNUȘI DE RESUSCITAT IUBIREA	51

AU ÎNFLORIT CIREȘIL, IUBITO	52
ALINARE	53
ADORMIT ÎN UITARE	54
APUS	55
PENTRU CĂ ACUM E NICIODATA	56
CAND AI ÎNVIAT ÎN INIMA MEA	57
ABANDONAT ÎN NIMIC	58
RĂNILE ÎNSINGURĂRII	59
DUALISM	61
DIMINEȚI FĂRĂ NOI	62
CINE	63
EFEMERUL VIS AL ÎNFLORIRII	64
PARFUM DE UITARE	65
DESTINE ÎN PLOI	67
GEANTA DE PIELE	68
SEMN	69
SETE	70
ZVON	71
AȘTEPTARE	72
TRECERE	73
POARTA	74
STELA FUNERARĂ CA UN STEAG	78
NEMERITATA IERTARE	79
STRĂPUNS SPRE EMAUS	81
CV - Ioan BARB	83

Așteptam un cuvînt
să încolțească undeva
departe
un vis înzăpezit
darul închipuit
în interiorul meu
zămislit
să îți împodobească
așteptările
să îl fixez într-un sărut
pe buzele tale palide
chiar și de la distanța
după care ne-am acuns
deocamdată
aștept
un semn dintr-o altă viață
în care trăim
deși suntem morți
o noapte de ajun
în care tu mă suni
întotdeauna
la doisprezece fix
să îmi urezi un an nou
în care să trăim
o așteptare
ca o moarte înceată
îmi începe în oase...

INELE DE FUM

Lansam printre buze inele de fum
se roteau în aer centrifugând
frânturile de suflet amestecate cu nicotină
prin golul albastru nesfârșitul curgea
și îmi lipea găurile interioare
- mortarul pregătit în malaxorul inițial
trăiam un exercițiu de eliberare
a particolelor de existență în vid -
viața arsă mocnit
nu
nu o să pot să rezist
până când mucul îmi va frige degetele
zilele îngălbenite
strâng pumnul
cu unghiile boante atingând linia palmei
am nevoie de ajutor
după ultimul fum sorbit cu patimă
iluziile crăpate de secetă-
deșertul mă copleșește
deșertul din lumea mea statică
e nevoie să mă eliberez din acest punct mort
cu fiecare expirație
sunt mai aproape de dezintegrare

FIECARE DESPĂRȚIRE
RUPE CEVA DIN NOI

Ti-am scris astăzi o scrisoare
pe lacrimile țurțurilor
ce cădeau de pe streășini
eram într-un oraș necunoscut
cu trecători grăbiți
păreau adunați din altă parte a lumii
mi-am adus aminte
că nu ți-am compus niciodată vreun poem
care să mă tulbure așa cum mă răscolesc
frunzele căzute peste tot
conturul lor neregulat
fețele lor cenușii
privind disperate la crengile pline de sevă
din care s-au desprins
ramurile rășchirate ca niște degete crispatе
încercând să le rețină
și totuși s-au dezlipit unele de altele
și doar sticleții zgribuliți au observant
nepăsători
această despărțire
aproape umană
ramurile negre au rămas
sudate în copacii lor
iar frunzele galbene și frunzele roșii
cu fețe fără contur s-au lipit parcă

triste
umede
disperate de caldarâm
sub privirile trecătorilor nepăsători
grăbiți
veniți poate din alt timp
pentru că nu cunoșteau dansul vechi și trist
tangoul tragic
care se repetă la fiecare despărțire
și rupe ceva din noi
ceva ce niciodată nu se va mai reface
simte nevindecat timpul din tine
și atingerea nelumească
a clipei tale de frumusețe
ca și când niciodată nu a fost
sunt multe despărțiri în orașul necunoscut
fiecare are copacul său
din care vântul îi smulge
forțat
câte o frunză
fiecare despărțire rupe din noi ceva
ce nu se va mai repeta
așa cum nu va mai reveni niciun mort din pământ
niciun suflet din infern
nici o expirație în pieptul care a expulzat-o spre cer
ca frunzele desprinse brutal de trupul copacilor
și abandonate pe caldarâm

așa îmi spuneai cândva
ne plimbam tot într-un oraș străin

ținându-ne de mână

de aceea vreau să îmi încep poemul ca pe o epistolă
gravându-i cuvintele șoptite de tine cândva

contemplându-mă

cu ochii aceia triști admirând fascinați la orizont

înserarea ce se lăsa peste orașul necunoscut

cu oameni nepăsători emigrând din alte singurătăți

orașul acesta ca un chip mutilat cu clădirile cenușii

neclintite ca o vastă nepăsare de piatră

cu coșurile lui înalte care suflă spre ceruri

suflă zilnic spre norii de sulf

două destine dezlipite

din același suspin

EMIGRÂND DIN ALTĂ SINGURĂTATE

Am ajuns singur în orașul de la marginea mării
orașul acela crescut din nisipuri
cu casele albe ca niște ochi
ce-și iau strălucirea din valuri
locul senin și mirific în care
visam să debarcăm împreună cândva
orașul acela despre care îmi povestea
că l-ai văzut în vis
avea casele albe crescute direct din caldarâm
ca niște relicve rămase din vremuri străvechi
Locul acela, cu oameni necunoscuți și tăcuți
pe străzile pe care visam că ne plimbăm uimiți
ținându-ne de mână și întrebând
dacă există undeva de închiriat
o căsuță albă cu fațada spre țarm
cu ferestrele mici și obloane
ca doi ochi ce-și iau strălucirea din valuri
ca ochii tăi încrustați în diamant
visând despre noi undeva
așteptând încă
să-i aprindă luna măiastră
răsărită peste nisipuri...

Aș vrea să îmi caut o nouă identitate
cum un spirit damnat își caută un nou trup
pe care să îl convertească la trădare
aș vrea să adorm
dizolvat în respirația ta
să îți arcuiesc mijlocul
cu mâinile imaculate ale lunii pline
răsărită ca un martor discret în ochii tăi
iar la revărsarea zorilor
să îți poleiesc buzele cu un oftat
să mă inhalezi ca pe un gaz de brichetă
amețită în brațele lacome
care te venerează ca pe un trofeu
să îmi simți inima vibrând
ca un motor cu reacție
îmi voi aminti mereu
când dragostea va încolți din nou
în sufletul obosit
va străluci iar ca o lună plină
de noaptea aceasta sfântă
și de inima mea
pe care o îneci în fiecare dimineață
într-o sticlă de coca-cola...